Fotbalová
derby v Anglii

VÍC NEŽ JEN ZÁPAS

Miroslav Šifta

Nakladatelství P3K
Praha 2022

PODĚKOVÁNÍ

Chtěl bych moc poděkovat celému týmu, který stál za vznikem této knihy. V základní sestavě nastoupili: V bráně chytali věcné chyby Jiří Martínek v prvním poločase a Petr Karas ve druhém. V obraně zastavovaly útoky překlepů Hana Šabaková a moje maminka Jaroslava Šiftová. Tempo i způsob předváděné hry skvěle určoval Karel Kupka. V záloze vedle něj excelovala má skvělá žena Jackie, která umně podporovala útok, ale zároveň dokázala hbitě odebírat míč z kopaček soupeřů, jakými bylo rozptýlení, lenost a další nebezpeční protivníci. Dobré centry z křídel posílali synové Páťa a Vinnie. Velkou produktivitu v útoku předvedl svou předmluvou Jindřich Šídlo. Velmi podstatnou součástí týmu byli i další členové mé rodiny a také celá řada kamarádů. Děkuji vám všem za podporu a za krásný společný zápas.

© Miroslav Šifta, 2022
© Nakladatelství P3K, 2022

ISBN 978-80-7667-030-3

Obsah

Předmluva Jindřicha Šídla 8
Úvod 12
Derby versus rivalita 14

SEVEROZÁPAD ANGLIE 16
Přátelské ve městě, ostré na hřišti (Everton × Liverpool F.C.) 18
Dva fotbaloví obři v jednom městě (Manchester City × Manchester United) 62

WEST MIDLANDS 112
Derby pokryté sazemi z továrních komínů i prachem stáří (Wolverhampton Wanderers × West Bromwich Albion) 114
Válka rodinných klanů o druhé největší město Anglie (Aston Villa × Birmingham City) 150

LONDÝN 190
Největší derby, které však dlouho derby nebylo (Arsenal × Tottenham Hotspur) 192
Západolondýnská čtyřhra (Chelsea × Fulham × Queens Park Rangers × Brentford) 260
Střet chuligánů o východní Londýn (West Ham United × Millwall) 302

SEVEROVÝCHOD ANGLIE 334
Nesmiřitelná rivalita už od 17. století (Newcastle United × Sunderland A.F.C.) 336

Předmluva

Severní Londýn je náš!
Byla neděle 15. května 2016 odpoledne a na stadionu Arsenalu v severním Londýně chyběl do konce další zbytečné sezony poslední poločas.

Arsenal vedl nad hrozně slabou a dávno jistě sestupující Aston Villou 1:0 a všichni jsme se šinuli k tomu nešťastnému okamžiku, kdy se poprvé po 21 letech budeme muset v tabulce sklonit před naším největším historickým rivalem, jehož jméno se nevyslovuje, dobře, pro jednou – před Tottenhamem Hotspur, námi přezdívaným též *„Spuds“* nebo v češtině *„Slepice“*.

A pak se začalo něco dít. Lidi kolem mě začali najednou jásat, jak kdybychom měli v poslední chvíli šanci na titul – což jsme tedy neměli ani teoreticky už asi tři týdny. Nicméně, tohle jsme si mohli konečně užít. Tottenham prohrával na hřišti sestupujícího Newcastlu a během následující půlhodiny se všeobecná euforie jen prohloubila.

Arsenal vyhrál 4:0, Tottenham byl hanebně a zaslouženě poražen 5:1. Což znamenalo, že jsme mohli znovu slavit St Totteringham's Day, tedy onen den, kdy si naši chlapci zajistí v konečné tabulce pořadí nad Tottenhamem, *„it's happened again“*, jak se mezi námi říká, *„mind the gap“*!

Zápas skončil, já rozeslal posměšné zprávy některým fanouškům Spurs – ano, znám je a mám mezi nimi dokonce několik přátel. A optimisticky jsem doufal, že třeba už za rok to konečně vyjde.

Vůbec mě nenapadlo, co nás ve skutečnosti čeká. Arsenal ten den opustil Tomáš Rosický, na jehož počest se celý tým oblékl do dresů s číslem 7. Když nejlepší český fotbalista posledního půlstoletí v roce 2006 na Emirates přicházel, slibovali, že nás znova dotáhne tam, kam jsme vždycky patřili, k dalším titulům a velkým mačům. A doufali jsme, že nás už nikdy nebude zajímat, jak zrovna hraje tým, který všichni povinně nenávidíme, i když – už to musím někde říct – osobně snad ještě víc nesnáším Chelsea.

Takže abychom si to shrnuli. Arsenal skončil v roce 2016 druhý, za senzačním mistrem z Leicesteru, což znamená, že v době, kdy Liverpool a Manchester City teprve stavěli své týmy, s nimiž v současnosti vládnou Premier League, Gunners prošvihli největší šanci na titul od roku 2004.

My jsme slavili pokoření Tottenhamu a postup do Ligy mistrů, nazývali jsme to tehdy ještě s nadsázkou *„like a trophy“*, jenže obojí jsme už od té doby nezažili.

Mimochodem, když je tu řeč o roku 2004 a slavné sezoně *The Invincibles*, jedinečného a za celý rok neporaženého týmu v čele s Patrickem Vieirou, Thierrym Henrym a Dennisem Bergkampem, mistrovská sezona vyvrcholila tehdy tak stylově, jak jen mohla: Arsenal bral titul už koncem dubna, po remíze 2:2 na hřišti Tottenhamu. *„We won the league at White Hart Lane!“*

Zpíváme to dodnes, i když se poměry už tak trochu změnily. Ale je to vlastně jedno. V celém tomhle příběhu – a v téhle knize – jde o jediné. Ať už to celé dopadne jakkoliv, ve skutečnosti záleží jen na tom, jestli je na tom Tottenham hůř.

Nebo jakýkoliv tým, s nímž vás spojuje po desetiletí to jedinečné pouto vzájemné nenávisti a opovržení. Může to být klasické North London Derby, Merseyside Derby mezi Liverpoolem a Evertonem, Tyne-Wear Derby zoufalců ze Sunderlandu a Newcastlu, nebo to údajně úplně největší

North-West Derby mezi Manchesterem United a Liverpoolem.

A tohle je podstata anglického fotbalu, dávno před tím, než se na Premier League začal koukat celý svět, protože do ní přišly globální fotbalové celebrity – a zájem o ně spolu se skutečně vynikajícím marketingem zajistil dnes už neohrozitelnou pozici anglické ligy coby té nejkvalitnější soutěže světa. Jenže za celým tím dokonale propracovaným cirkusem stále zůstává to podstatné: Desítky let rivality sousedů, předávané spolu s permanentkou na stadion po generace v rodinách.

Když se před dvěma lety zjevil projekt luxusní evropské Superligy těch nejlepších týmů starého kontinentu, nebylo to překvapení – mluvilo se o něm už delší čas, vlastně to je jen pokračování Ligy mistrů jinými prostředky, tedy za větší peníze.

V podstatě je to model známý z amerických sportovních soutěží, tedy elitářských uzavřených lig, kde se nesestupuje a kde si sice fanoušci mohou vytvořit vztah ke „svému" týmu, akorát nemají jistotu, že jim ho majitel v případě výhodných obchodních podmínek najednou nepřemístí na druhý konec Ameriky – jak to koneckonců předvedl třeba majitel Arsenalu Stan Kroenke, když svůj jiný „podnik", klub amerického fotbalu St. Louis Rams, odstěhoval v roce 2016 bez sentimentu zpátky do Los Angeles.

Ekonomicky to asi dává smysl. Možná. Těžko říct. Ale teoreticky ano, když vezmeme v úvahu, kam se za posledních deset let vyšplhaly ceny televizních práv a všech dalších reklamních dealů.

Jenže to také jde přímo proti smyslu a filozofii evropského a anglického fotbalu. Je pěkné vidět svůj tým hrát s těmi nejlepšími – proto na fotbal chodíme, proto nás každoročně český fan club Arsenalu preventivně upozorňuje, že bychom si měli při žádostech o lístky na zápasy na Emirates stadium takticky vybírat i jiná utkání než zápasy s Tottenhamem, Chelsea, Liverpoolem nebo kluby z Manchesteru, protože je o ně logicky největší zájem.

Ale to, že jste skutečně velký klub, který si zaslouží hrát tyhle velké zápasy, musíte přece dokazovat každý týden, cítit tu věčnou nejistotu, i když k vám přijede beznadějně poslední tým, který byste měli válcovat, aniž byste se pořádně zpotili. A všichni jsme mockrát zažili, jak snadno se takový mač zvrhne v horor, kdy nevěříte vlastním očím.

A teprve poté, kdy projdete touhle složitou cestou, přijde den derby jako odměna za vaši fanouškovskou dřinu – ne jako samozřejmost, kterou budete mít garantovánu, ať se stane, co se stane, protože za to televizní stanice zaplatí strašný balík.

Projekt Superligy zkrachoval v dubnu 2021 a Arsenal se poté svým fanouškům dokonce omluvil, že o něčem takovém vůbec uvažoval. Fanoušci omluvu přijali, soudě alespoň dle reakcí v našem klubu pražských novinářských ultras středního věku. Ale odteď už žádné omluvy nečekáme.

Jediné, co si opravdu přejeme, je ta chvíle, kdy znovu slavíme St Totteringham's Day a zplna hrdla křičíme *„it's happened again"*.

A vůbec nejradši zase jednou: *„We won the league at White Hart Lane!"* Proto přece milujeme fotbal!

Jindřich Šídlo,
šéfkomentátor Seznam Zprávy,
fanoušek Arsenalu

Úvod

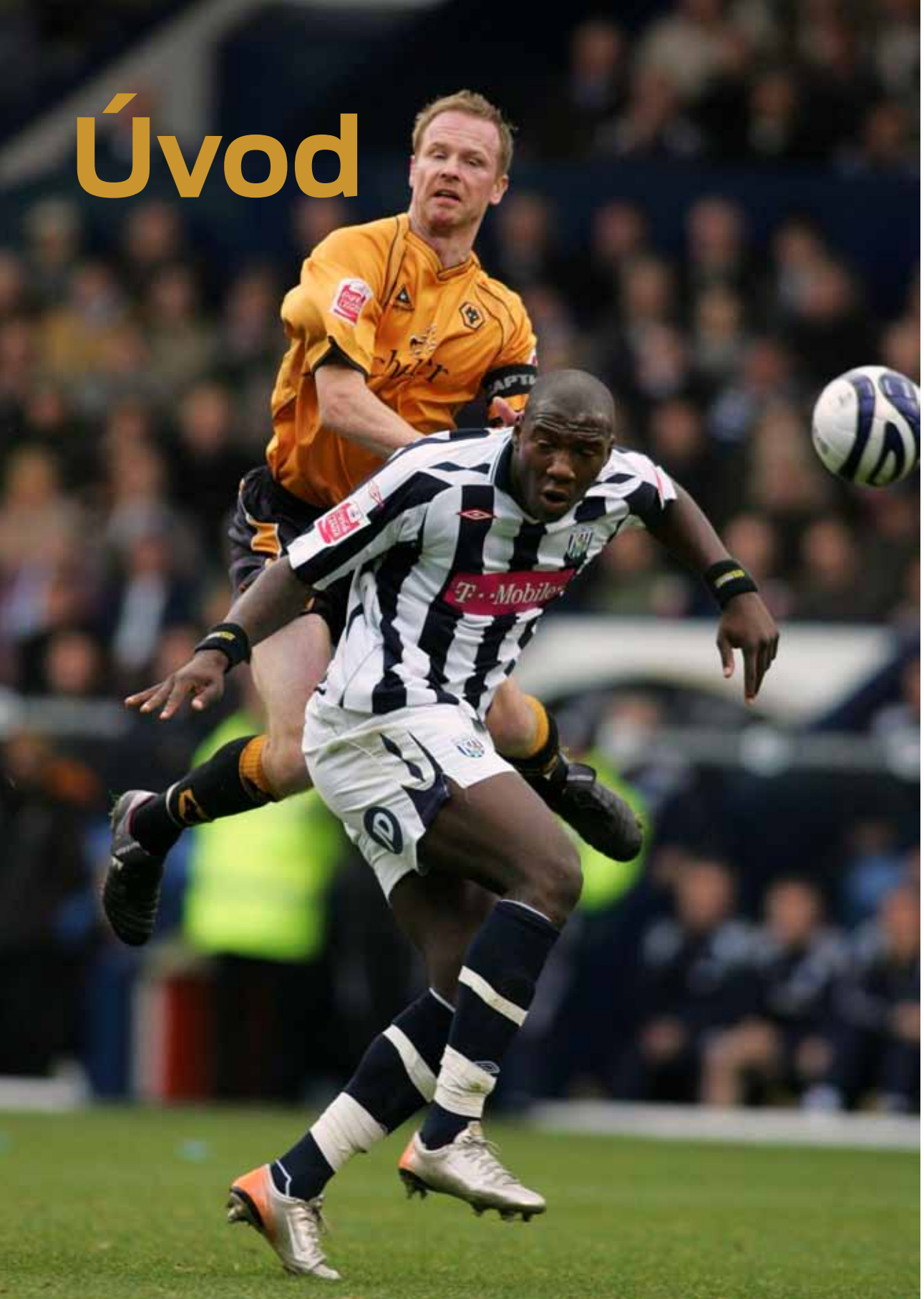

Vy, kdo čtete tyto řádky, máte s velkou pravděpodobností svůj oblíbený fotbalový tým. Každá jeho výhra nebo třeba jen dobrý výkon v zápase proti favoritovi vám zlepší náladu. Pokud ale váš tým prohraje, cítíte se mizerně. A ještě horší je, když se vašim oblíbencům nedaří dlouhodobě, když se týden co týden navyšuje jejich ztráta na vedoucí celek tabulky, nebo když balancují nad propastí sestupu. Každou jejich další prohru pak vnímáte, jako by vám někdo sypal sůl do ran.

Zcela jistě existuje i tým, který tyto vaše pocity umocňuje. Tým, který v oblibě nemáte ani náhodou, a když nad ním váš klub vyhraje, nepociťujete jen obyčejnou radost, ale jste v takové euforii, že se s chutí pustíte i do mytí nádobí. Pokud ale vaši oblíbenci s nenáviděným soupeřem prohrají, je vám tak špatně, že ztrácíte chuť na oblíbené jídlo, ba dokonce i na pivo, a při pomyšlení na pondělní příchod do práce se vám dělá mdlo. A to proto, že vás v ní nejspíš čeká konfrontace s kolegy, kteří se momentálně nacházejí na opačném pólu emočního spektra, protože jsou fanoušky toho vámi nenáviděného týmu. Tím je totiž nejčastěji klub ze stejného města nebo regionu, „ten druhý“ klub, soupeř z místního derby.

Jsou místa, kde tento popis vztahu člověka k fotbalu sedí naprosto přesně. Jedním z nich je Anglie. Tam se fotbal jako sport vyvinul a rychle se z ní rozšířil dál. Protože je snadno dostupný, stala se z něj nejoblíbenější kratochvíle na světě. Postupem času se fotbal stal – kromě sportu a volnočasové aktivity – i obchodní komoditou. Fotbalové zápasy se zároveň proměnily ve společenské události a nezřídka se do fotbalu promítá i politické dění. Ve fotbale se odrážejí jak pozitivní, tak negativní aspekty života společnosti. Mezi příklady první jmenované kategorie patří oslava sportu ve smyslu olympijské myšlenky nebo solidární a charitativní smýšlení lidí. Na druhé straně stojí rasismus či jakákoliv jiná forma netolerance vůči určité skupině lidí, chuligánství nebo různé podvody.

Anglický fotbal v sobě spojuje všechno z výše zmíněného. Představuje tu nejšpičkovější podobu fotbalu jako sportu a tím pádem jde i o největší „divadlo“ a největší byznys. Anglické fotbalové kluby mají miliony fanoušků po celém světě a zároveň vyrůstají z nejstarších a nejsilnějších kořenů. V Anglii se s příslušností k určitému fotbalovému klubu člověk přímo narodí. To, komu člověk bude fandit, je v drtivé většině dáno. Permanentní vstupenka na stadion milovaného klubu se dědí z generace na generaci jako rodinné stříbro. V Anglii je fotbal svým významem bez nadsázky srovnatelný s náboženstvím. Pro tohle všechno se mu věnuje i tato kniha.

Ta vypráví příběhy o vzniku anglických fotbalových klubů, o nejdůležitějších momentech v historii nejen anglického fotbalu. Zachycuje celou řadu celospolečenských témat, která fotbalem hýbou, nebo jsou jím naopak ovlivňována. Vše se odehrává na nejzajímavějším a nejžhavějším hřišti, co anglický fotbal nabízí – v rámci největších derby anglického fotbalu. Právě ze soubojů anglických fotbalových rivalů o „jejich“ město nebo „jejich“ region je nejlépe patrné, co všechno fotbal v Anglii obnáší, co všechno znamená pro místní a co všechno ovlivňuje přímo v zemi, nebo i za jejími hranicemi. Že je to mnohem *víc než jen zápas*.

DERBY VERSUS RIVALITA

Výrazy *derby* a *rivalita* jsou sportovní veřejností často používány jako synonyma pro označení vypjatých vztahů a soubojů dvou velkých sportovních soupeřů, ve kterých jde o prestiž a o to, porazit toho druhého. Minimálně pro tuto knihu je však důležité oba termíny odlišit, vysvětlit, jaký je mezi nimi rozdíl.

Rivalita panuje v různé míře a z různých důvodů mezi mnoha kluby anglického fotbalu. Někdy je jejím důvodem konkurenční boj o první příčky – proto se například vyvinula rivalita mezi Manchesterem United a londýnským Arsenalem (a to hlavně na přelomu milénia, kdy spolu oba týmy pravidelně soupeřily o mistrovské tituly). Někdy jsou důvody zrodu nepřátelského vztahu mezi kluby dokonce starší než fotbal samotný – příkladem je rivalita mezi Leedsem United a Manchesterem United jakožto historicky silnějším klubem z Manchesteru, která má kořeny už ve válce růží v 15. století, v níž proti sobě stály rody Yorků a Lancasterů, potažmo celá jejich historická hrabství Yorkshire, v němž leží město Leeds, a Lancashire, kam historicky spadal i Manchester. Najít by se dalo mnoho dalších aspektů, které hrály roli ve vzniku rivality mezi fotbalovými konkurenty.

Často se kluby se nemusí snášet třeba kvůli tomu, že jejich komunity patří například do jiné společenské třídy nebo jiné církve. Ale jedním z největších důvodů soupeření mezi dvěma nebo i více kluby je jejich geografická blízkost. To úplně stačí, na rivalitu je zaděláno. Žádný klub nechce hrát ve své čtvrti, městě nebo regionu druhé housle. Při takové rivalitě se mluví o derby – o místním, městském, regionálním derby. Tato kniha se zaměřuje právě na derby, přičemž předkládá a vysvětluje i další důvody vzniku rivality mezi danými kluby, než je jen jejich malá vzdálenost a přirozený konkurenční vztah „my“ versus „oni“.

A kde se vůbec vzal výraz *derby* a jak ve sportu nabyl zrovna takového významu? Své kořeny má, samozřejmě, v Anglii. O prapůvodu tohoto termínu se ovšem spekuluje.

Jednou z všeobecně rozšířených variant je, že „derby“ vychází z městečka Ashbourne z hrabství Derbyshire, ve které se už od 12. století pravidelně pořádají zápasy hry zvané *Royal Shrovetide Football Match* mezi obyvateli z opačných stran řeky, která město protíná, mezi „horními“ a „dolními“. Tento zápas se v Ashbourne stále tradičně koná každý rok o masopustu. Cílem hry je dostat míč do soupeřovy branky, a to jakýmkoliv způsobem. Branky jsou od sebe vzdálené tři míle (téměř pět kilometrů). Zápasů se účastní i několik tisíc hráčů.

Další z historických možností původu vzniku „derby“ je, že se termín do fotbalu (nebo obecně do kolektivního sportu) přenesl z prestižních koňských dostihů zvaných *derby*, které v 18. století založil hrabě z Derby.

V souvislosti s fotbalem byl výraz „derby“ poprvé použit zřejmě v říjnu 1914, kdy noviny *Daily Express* popsaly zápas Liverpoolu F.C. s dalším klubem z města – Evertonem – jako *„local derby“* (místní derby).

Severozápad Anglie

Severozápad Anglie byl od 19. století hnacím motorem průmyslové revoluce. Dvě největší města oblasti, Manchester a Liverpool, spolu sváděla souboj o to, které z nich bude hlavním průmyslovým centrem Anglie, potažmo celého světa. Manchester a Liverpool od sebe dělí pouhých 50 kilometrů. Už v roce 1830 byly propojeny první meziměstskou železnicí na světě. Na konci 19. století se vztahy mezi městy vyostřily. Důvodem bylo to, že manchesterští průmyslníci vystavěli svůj vlastní Manchesterský lodní kanál, který de facto kopíruje přirozenou vodní cestu od liverpoolského přístavu po řece Mersey. Obchodníci z Manchesteru zkrátka už dále nechtěli platit nehorázné sumy, které jim Liverpool za dovoz zboží ze svého přístavu účtoval. Z Manchesteru se tak vedle do té doby zvýhodněného Liverpoolu rázem stal také jeden z nejvýznamnějších mořských přístavů světa. Konkurenční boj obou průmyslových měst eskaloval.

V té době začínal mít čím dál větší společenskou prestiž i fotbal, který s rozvojem průmyslu v Anglii velmi úzce souvisí. Soupeření mezi Manchesterem a Liverpoolem se z továren a obchodních burz přesunulo i na fotbalová hřiště. Fotbalovou rivalitu na anglickém severozápadě umocňovalo to, že se v obou městech vyprofilovaly velmi úspěšné kluby.

Především ve druhé polovině 20. století se týmy Manchesteru United a Liverpoolu F.C. střídaly na výsluní anglického i evropského fotbalu. Zlatá éra Liverpoolu od 70. do 80. let znamenala, že Rudí ďáblové z Manchesteru museli čekat na titul 26 let. Naopak poté, během hegemonie Manchesteru United v 90. letech a na začátku nového tisíciletí, zažili „období sucha“ Reds z Liverpoolu, kteří byli bez titulu dokonce celé tři dekády. Napjaté vztahy mezi oběma fotbalovými kluby dokladuje i to, že spolu neobchodují. Posledním hráčem, který přešel z jednoho klubu do druhého, byl Phil Chisnall v roce 1964.

Manchester United a Liverpool F.C. mají nejvíce trofejí ze všech anglických klubů. Ke konci sezony 2021/2022 se v jejich vitrínách blyštilo shodně 66 cenných trofejí. Liverpool F.C. ale v létě 2022 svého rivala předběhl výhrou v Community Shield. United se stali nejčastěji mistrem anglické ligy (20krát).

Soupeření mezi Manchesterem United a Liverpoolem F.C. se často označuje jako Severozápadní derby (*North West Derby*). Ale jedná se spíš o (byť velmi silnou) rivalitu mezi dvěma městy ze dvou různých, i když geograficky blízkých regionů.

Následující dvě kapitoly tak v souladu se zaměřením knihy hlavně na městská a lokální derby upínají pozornost na souboj o Liverpool mezi Evertonem a Liverpoolem F.C. a na manchesterské derby mezi tamními United a City.

Přátelské ve městě, ostré na hřišti: Everton × Liverpool F.C. → 18–61
Dva fotbaloví obři v jednom městě: Manchester City × Manchester United → 62–111

Přátelské ve městě, ostré na hřišti

Merseyside Derby mezi Liverpoolem F.C. a Evertonem je známé jako přátelské – *friendly derby*. Obyvatelé Liverpoolu, ať už fandí Červeným nebo Modrým, spolu sdílejí bez problémů vše, včetně bolesti, kterou prožíval po tragédii v roce 1989 Liverpool F.C. Často i v jedné rodině jsou fanoušci obou klubů. Říká se, že 363 dnů v roce jsou *Blues* i *Reds* přátelé, ale během dvou dní, kdy dochází k Merseyside Derby, jsou největšími rivaly. Mezi oběma tábory však nedochází k násilí ani jinému problémovému chování. Řevnivost je čistě sportovního charakteru, při liverpoolském derby se přiostřuje jen na trávníku.

V severozápadní Anglii, nedaleko hranic s Walesem, leží čtvrté největší anglické město – téměř milionový Liverpool. Je známým centrem kultury (nejen díky Beatles), ale v minulosti byl také významným průmyslovým městem. Liverpoolský přístav, položený v ústí řeky Mersey do Irského moře, byl (a stále je) jedním z důležitějších dopravních a obchodních uzlů celého britského impéria. Byl i domovským přístavem slavného Titaniku. Domovem je i pro dva slavné fotbalové kluby – Liverpool F.C. a Everton F.C. Když Titanik v roce 1912 vyrážel na plavbu přes Atlantik, Liverpool F.C. byl už dvojnásobným anglickým mistrem a těšil se na oslavy 20. výročí založení klubu. Everton, klub v téže době s 34 let dlouhou tradicí, měl na svém kontě jeden ligový titul a jedno vítězství v FA Cupu. Souboje mezi oběma týmy lze označit za jedno z nejstarších a nejtradičnějších fotbalových derby světa.

ANFIELD: NÁŠ DOMOV. NE, NÁŠ!

V roce 1868 hledalo metodistické církevní uskupení New Connexion pozemek pro vybudování nové kaple. Volba nakonec padla na místo na Breckfield Road North mezi ulicemi St Domingo Vale a St Domingo Grove v liverpoolské čtvrti Everton. Kaple byla otevřena v roce 1871, o šest let později byl při ní založen kriketový klub pro farní mládež, ale protože se kriket hrál jen přes léto, hledala se alternativa pro celoroční sportovní vyžití. A tak v roce 1878 vznikl fotbalový klub St Domingo F.C. Jeho členy však nebyli jen farníci, a proto byl již v následujícím roce přejmenován na Everton Football Club.

Everton F.C. hledal ideální hřiště, kde by mohl hrát své zápasy. Nakonec zakotvil na Anfield Road na pozemku, který odkoupil předseda klubu John Houlding. Zde klub v roce 1891 získal i svůj první titul. Houlding chtěl mít z pozemku užitek, a tak ho klubu pronajímal. Protože byl nejen sládek, ale i podnikatel, nárokoval si také výhradní právo nabízet divákům při zápasech občerstvení. Vztahy mezi majitelem a ostatními členy vedení klubu se kalily nejen kvůli Houldingově ziskuchtivosti, ale i proto, že byl členem Konzervativní strany (*Conservative Party*), zatímco většina členů správní rady Evertonu F.C. byla politicky angažována v Hnutí střídmosti (*Temperance Movement*). Obchodní zájmy Johna Houldinga se diametrálně lišily od hodnot propagovaných Hnutím střídmosti. Když Houlding výrazně navýšil klubu nájemné na Anfieldu, spory vyústily v otevřený konflikt a následný rozchod. Roku 1892 Houlding ve vedení Evertonu skončil a zbylí činovníci koupili pro nový stánek klubu pozemek jen o kilometr dál, v Goodison Parku. Houlding ale nechtěl nechat svůj stadion na Anfieldu ležet ladem, a tak založil nový klub. Usiloval i o udržení značky Evertonu, proto se jej pokusil zaregistrovat jako „Everton Football Club and Athletic Grounds Company, Limited“. To mu však vedení fotbalové ligy neumožnilo a rozhodlo, že značka Everton patří klubu, který se nově zabydloval v Goodison Parku. Na druhé straně liverpoolského parku s názvem Stanley Park, na hřišti Anfield, začal působit klub nazvaný podle jména celého města – Liverpool Football Club (LFC).

PRVNÍ TROFEJ EVERTONU A PRVNÍ KRŮČKY LIVERPOOLU F.C.

Everton F.C. byl v roce 1888 jedním z 12 zakládajících členů anglické Football League.

Její třetí ročník vyhrál, v prvních dvou sezonách (1889, 1890) stařičké předchůdkyně dnešní Premier League se z vítězství radoval Preston North End F.C.

Nově založený Liverpool F.C. nejprve musel sehnat hráče. Houlding do anglického průmyslového města nalákal velkou skupinu Skotů, kteří sem přicházeli nejen za prací v manufakturách a továrnách, ale i s vidinou možnosti začít vydělávat peníze právě hraním fotbalu. Vedením týmu byl pověřen Ir John McKenna. Ten pokračoval ve výběru a verbování hráčů pro Liverpool F.C. převážně z fotbalově rychle se rozvíjejícího Skotska. Díky skotským jménům hráčů, začínajícím většinou „Mc“ (například Duncan McLean, James McBride, Malcolm McVean, Hugh McQueen, John McCartney a další) vznikla jedna z prvních přezdívek týmu – *Team of Macs*. Hned ve své první sezoně vyhrál Liverpool F.C. nižší Lancashire League a na začátku sezony 1892/1893 dostal možnost nastoupit do druhé ligy. I v té byl úspěšný, sezonu dokončil neporažený. Ve 22 z 28 zápasů zvítězil a druhou soutěž vyhrál. V té době ještě liga nefungovala systémem přímých postupujících a sestupujících, a tak klub, pokud se chtěl stát součástí nejvyšší ligové soutěže (a to Liverpool F.C. opravdu chtěl), musel podstoupit takzvaný *test match*, jakousi obdobu baráže. Vítěz šel o patro výš, poražený sestupoval. V dubnu 1894 se v tomto zápase Liverpool F.C. postavil proti klubu Newton Heath, který skončil v předchozím ročníku Football League na posledním, 16. místě. Newton Heath byl předchůdcem Manchesteru United, dnes snad ještě většího rivala Liverpoolu F.C., než je Everton. Ještě dříve, než došlo na první liverpoolské derby, se tedy střetly

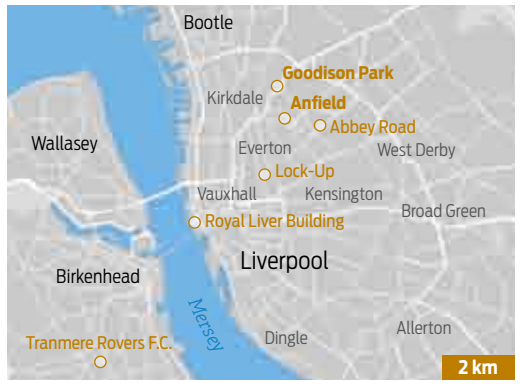

Liverpool a jeho okolí s nejvýznamnějšími historickými místy obou liverpoolských fotbalových rivalů.

kluby Liverpool F.C. a Newton Heath, potažmo Manchester United, a sehrály tak první dějství rivality v North West derby (Severozápadním derby). *Test match*, odehraný na neutrální půdě stadionu Ewood Park v Blackburnu, lépe zvládl Liverpool F.C. Zvítězil 2:0 a pouhé dva roky po svém vzniku zamířil do nejvyšší soutěže.

PRVNÍ MERSEYSIDE DERBY

V sezoně 1894/1895 se oba liverpoolské celky poprvé potkaly v nejvyšší anglické fotbalové soutěži. První Merseyside Derby, nazvané podle hrabství rozkládajícím se na břehu řeky Mersey, se odehrálo 13. října 1894 v Goodison Parku. Domácí Evertonians zvítězili 3:0. Odveta na Anfieldu poté skončila remízou 2:2. Zatímco Everton bojoval o svůj druhý titul (nakonec skončil druhý za Sunderlandem – ten si připsal už svůj třetí primát a stal se nejúspěšnějším anglickým klubem té doby), Liverpool F.C. skončil poslední a po roce ho opět čekal *test match*. Stejně jako se mu v baráži obrátila role, otočil se i výsledek. Liverpool F.C.

Původní znak Everton F.C. se skládal z iniciál klubu – EFC. Protože nebyl příliš čitelný (litery připomínaly spíš EEC), přikročil klub ve 30. letech k jeho změně. Podoba znaku byla prakticky stejná, jako je dnes. V roce 2013 sice došlo k redesignu loga kvůli lepší reprodukovatelnosti, ale tuto jeho podobu fanoušci peticí rezolutně odmítli. Od roku 2014 znak znovu obsahuje všechny předchozí prvky. Hlavní figurou je *Everton Lock-Up* – budova v podobě malé věžičky, případně rotundy, která je nedílnou součástí liverpoolské čtvrti Everton. Ve znaku jsou dále dva vavřínové věnce symbolizující vítězství a latinské klubové motto *Nil Satis Nisi Optimum* („Nic jiného než to nejlepší není dost dobré“).

Lock-Up byl postaven v roce 1787. Sloužil jako místo, kam zavírali opilce a lidi, kteří spáchali méně závažný zločin.

Vlevo: První znak Everton F.C. Vpravo: Nové logo z roku 2013. Everton ho používal jen jednu sezonu.

Nejčastější přezdívka Everton F.C. zní *Toffees* (Karamelky). Pojmenování vychází z toho, že ve čtvrti Everton fungoval proslulý obchod se sladkostmi *Mother Noblett's*. Před zápasy Everton v Goodison Parku tradičně chodily pod tribunami takzvané *Toffee Ladies* (popřípadě *Toffee Girls*) s košíky plnými karamelek, které rozhazovaly mezi diváky. Tuto tradici Evertonians udržují.

Liverpool F.C. začal po svém založení v roce 1892 jako svůj znak užívat erb města. Jeho hlavním symbolem je bájný pták *liver bird* – pták podobný kormoránovi, který obýval místní pobřeží a chránil ho.

Při stoletém výročí založení klubu v roce 1992 byla do klubového znaku přidána takzvaná Shanklyho brána. Později přibyly ještě dva plameny věčného ohně, připomínka památky 96 fanoušků, kteří v roce 1989 zahynuli v důsledku katastrofy na stadionu Hillsborough v Sheffieldu.

Liver bird – hlavní symbol města i klubu. Tím, že byl *liver bird* součástí znaku fotbalového klubu, jeho symbolika pro město ještě zesílila. Na popularitě i vážnosti mu přidala také výstavba *The Royal Liver Building* v roce 1911. Budova, ve které sídlí pojišťovna *Royal Liver Assurance Group*, stále zůstává hlavní dominantou liverpoolských doků. Její dvě věže zdobí sochy dvou mýtických ptáků. Podle legendy se jedná o pár. Samička hledící na moře dává pozor na liverpoolské námořníky, aby se bezpečně vraceli domů. Sameček pozoruje město a hlídá jeho obyvatele. Oba ptáci tak symbolizují důležitost města jako přístavu i moře jako hlavního zdroje obživy místních obyvatel.

Shankly Gate, brána u stadionu Anfield, byla otevřena v roce 1982 na počest bývalého manažera týmu LFC Billa Shanklyho, který na podzim 1981 zemřel. Portál brány zdobí název písně *You'll Never Walk Alone*, která se mezi fanoušky vžila v 60. letech, tedy v době Shanklyho působení u týmu, a v průběhu let se stala hymnou klubu.

Reds se pod vedením Billa Shanklyho v roce 1962 vrátili do první ligy a o dva roky později ji vyhráli (po 17 letech). Titul poprvé poslal Liverpool F.C. do bojů na evropské scéně – do Poháru mistrů evropských zemí (předchůdce dnešní Ligy mistrů). Tento turnaj spatřil světlo světa v sezoně 1955/1956 a hned se stal evropskou nejprestižnější fotbalovou soutěží. Prvních pět ročníků turnaje o takzvaný ušatý pohár opanoval Real Madrid. LFC se při své první zkušenosti s PMEZ v soutěži neztratil. Dokázal dokráčet až do semifinále, kde podlehl pozdějšímu vítězi a obhájci titulu Interu Milán. V roce 1965 se liverpoolští konečně dočkali i svého prvního triumfu v FA Cupu, když v prodloužení přemohli Leeds United 2:1. Boj na třech frontách však týmu vzal trochu sil, a tak v lize Reds skončili sedmí. V dalším roce na ně čekala jiná evropská výzva – Pohár vítězů pohárů. A opět to byla v jejich podání spanilá jízda. Tentokrát se probojovali dokonce až do finále, které se konalo v Hampdon Parku v Glasgow. Ve svém rodném Skotsku však Shankly se svým týmem neuspěl, v prodloužení byla silnější Borussia Dortmund. Úspěch (byť i finálová účast v Poháru vítězů pohárů má velkou hodnotu) se sladkým koncem přišel alespoň na ligové scéně: po dvou letech bral LFC další titul.

I Evertonu se v 60. letech velmi dařilo. Už v sezoně 1962/1963, tedy v první sezoně, kdy se Liverpool F.C. vrátil zpět mezi elitu, si Blues dokráčeli pro mistrovský titul. Obě klání v Merseyside Derby, po dlouhých 11 letech opět v lize, skončila nerozhodně. Dobrých výsledků, i když ne v podobě zisku pohárů, dosahoval tým z Goodison Parku pravidelně i v dalších letech. Výsledkem byla výjimečná série pěti účastí v evropských pohárech v řadě (od ročníku 1962/1963 až do 1966/1967), což se do té doby nepovedlo žádnému jinému anglickému celku. Pět sezon v Evropě však Blues nepřetavili v žádný výraznější úspěch.

V roce 1966, když LFC slavil ligový titul, získal Everton FA Cup. Město Liverpool bylo v polovině 60. let výspou anglického fotbalu. Úspěšnou dekádu Everton královsky zakončil v ročníku 1969/1970, kdy opět slavil titul. Sečteno, podtrženo, co se týče ligových prvenství, byli oba liverpoolští rivalové na začátku 70. let vyrovnáni, 7:7.

LIVERPOOL IS RED

V 60. letech Everton nikdy neopustil první šestku ligy. Jen roku 1966 skončil na 11. místě, ale zato vyhrál FA Cup. Jenže na začátku 70. let, hned po zisku titulu v roce 1970, se Toffees přestat dařilo. Výsledkem byla 14., 15. a v sezoně 1972/1973 až 17. příčka v lize. Poté však přišlo zlepšení. Například v roce 1975 byli Evertonians na 4. místě, v roce 1978 vystoupali až na bronzovou pozici. V téže době již vládl nejen Liverpoolu, ale i celé Anglii pevnou rukou tým z Anfieldu.

Liverpool F.C., stále pod vedením v té době už žijící legendy klubu Billa Shanklyho, vyhrál v sezoně 1972/1973 ligu. A získal i svou první evropskou trofej, když ve finále Poháru UEFA porazil Borussii Mönchengladbach. První zápas doma vyhrál 3:0, ale v Německu se o výsledek musel strachovat – prohrál 0:2. V další sezoně (1973/1974) následovalo 2. místo v lize a zisk FA Cupu. Pak ale Bill Shankly odešel do fotbalového důchodu. Vystřídal jej jeho dosavadní asistent Bob Paisley a Reds pokračovali v krasojízdě – poháry sbírali jak na běžícím pásu. V roce 1976 si

Při Merseyside Derby 1969 si hráč Evertonu Sandy Brown dal doma v Goodison Parku nešťastný vlastní gól. Chtěl odhlavičkovat míč z vápna ven, ale trefil ho tak smolně, že „krásně“ zavěsil do vlastní branky. Nejen že i díky tomu Everton podlehl městskému rivalovi 0:3, ale tento moment dokonce zlidověl. Od té doby při jakémkoliv fotbálku v Liverpoolu a jeho okolí říčení „udělat Sandyho Browna“ (*doing a Sandy Brown*) znamená dát si výstavního vlastňáka.

připsali další ligový titul a podruhé získali Pohár UEFA. O rok později přišla obhajoba titulu (jubilejního 10.) a navíc premiérové vítězství v nejlepší klubové soutěži, v Poháru mistrů evropských zemí; finálovým soupeřem Liverpoolu byla znovu Borussia Mönchengladbach, římské finále LFC vyhrál 3:1.

Reds v následujícím roce vyhráli i Superpohár UEFA, když po remíze z prvního zápasu rozdrtili dalšího německého soupeře, Hamburk SV, 6:0. To už byla v sestavě i nová posila, do té doby nejdražší nákup, který Liverpool F.C. uskutečnil. Ze Celticu Glasgow přivedl za téměř půl milionu liber (tehdy vskutku obrovská suma) skotského útočníka Kennyho Dalglishe. Ten se hned ve svém prvním roce v červeném dresu stal nejlepším klubovým střelcem. Ve všech soutěžích nastřílel 31 branek (v 61 zápasech). V sezoně 1977/1978 sice Dalglishovy góly Liverpoolu F.C. stačily „jen“ na 2. místo v lize, ale v Poháru mistrů evropských zemí celek z Anfieldu titul obhájil. Pro Borussii Mönchengladbach byl noční můrou. Oba týmy se tentokrát potkaly v semifinále a opět zvítězil LFC. Ve finále si pak poradil i s belgickými Bruggami.

Z výčtů úspěchů Liverpoolu F.C. se dá vydedukovat, že v 70. letech měli Reds převahu i v Merseyside Derby. Everton si

HOULLIERŮV „ČESKÝ“ LIVERPOOL F.C.

Liverpool F.C. sice v následujících letech neopustil špici ligové tabulky, ale na její úplný vrchol nedosáhl. Změnit to měl francouzský stratég Gérard Houllier. Ten převzal tým na podzim 1998. Do první sestavy si z juniorky vytáhl tehdy 18letého Stevena Gerrarda.

V první sezoně Reds skončili na 7. místě, v následující už čtvrtí a ve třetím ročníku pod vedením Houlliera, v sezoně 2000/2001, si po dlouhé době došli pro trofej. A ne jedinou, trofeje získali hned tři. V Premier League skončil Liverpool na 3. příčce, ale vyhrál prestižní FA Cup. (Ve finále proti Arsenalu rozhodl dvěma góly střelec Michael Owen – 2:1.) Dále Reds získali Ligový pohár a největším úspěchem byl triumf v Poháru UEFA. (Na cestě za svým třetím titulem v této soutěži Reds museli překonat například i Slovan Liberec, pro který bylo dvojutkání s anglickým velikánem obrovským fotbalovým svátkem.) Pohár UEFA 2001 zvedal v dresu Liverpoolu F.C. nad hlavu kromě Patrika Bergera (působil v klubu už od roku 1996) také Vladimír Šmicer (do LFC přestoupil v roce 1999 z francouzského Lens).

V roce 2002 Liverpool F.C. v Premier League nestačil pouze na Arsenal, který hrál v té době opravdu skvěle, a skončil druhý. V létě Houllier přivedl do týmu dalšího Čecha, z Baníku Ostrava přišel talentovaný útočník Milan Baroš. Česká enkláva ale Gérardu Houllierovi získat kýžený titul v Premier League nepomohla. V roce 2003 LFC získal „pouze“ další Ligový pohár. Na konci sezony 2003/2004 působení Gérarda Houlliera u týmu z Anfieldu skončilo. Působení, které bylo úspěšné, ale vrchol mu přece jen chyběl.

ISTANBULSKÝ OBRAT

Kýžený výraznější úspěch přišel až za Houllierova nástupce Rafaela Beníteze. Řečeno s velkou dávkou úcty k Gérardu Houllierovi, byl to právě nový španělský manažer, který dokázal Liverpool F.C. posunout na tu úplně nejvyšší úroveň. Oním výrazným úspěchem, kterého pod jeho vedením Reds dosáhli hned v sezoně 2004/2005, sice nebyl titul v Premier League (na ten LFC čekal už dlouhých 15 let), ale jiný těžký kalibr. Reds, i když ve finále Ligy mistrů v Istanbulu v poločase prohrávali s AC Milán už 0:3, dokázali ve druhé půli skóre vyrovnat (jednou brankou k tomu přispěl i střídající Vladimír Šmicer). „Štístko“ Šmicer se pak trefil i v penaltovém rozstřelu a ušatý pohár putoval na Anfield.

MEZITÍM V GOODISON PARKU: OD BALANCOVÁNÍ NAD PROPASTÍ AŽ DO LIGY MISTRŮ

Sezona 1997/1998 byla další, kdy se Evertonians museli bát o prvoligovou příslušnost. Opět utekli hrobníkovi z lopaty, tentokrát opravdu těsně. Do posledního kola vstupovali z 18., sestupové pozice. Blues museli jednak doufat, že Bolton Wanderers nevyhraje v Londýně na hřišti Chelsea (Chelsea Bolton zlomila až čtvrthodinu před koncem), jednak museli bodovat bezpodmínečně i oni sami. Doma hráli

Vladimír Šmicer s Milanem Barošem slaví společně se svými spoluhráči Norem Johnem Arne Riisem, Němcem Dietmarem Hamannem a s polským brankářem Jerzym Dudkem, který v istanbulském finále v rozhodujícím penaltovém rozstřelu chytil penalty z kopaček Andrey Pirla a Andrije Ševčenka (a v první sérii Serginho přestřelil).

Zmar. V tento moment (při rozehrávce po třetím inkasovaném gólu od AC Milán ještě během první půle finále Ligy mistrů 2004/2005) Milana Baroše s Vladimírem Šmicerem ani nenapadlo, že se budou o pár desítek minut později cítit výrazně lépe.

ČEŠI OD ŘEKY MERSEY

Na Mistrovství Evropy v Anglii v roce 1996 si Reds ve skvěle hrající české reprezentaci vyhlédli novou posilu. Z Borussie Dortmund přestoupil na Anfield **Patrik Berger**. Působil zde do léta 2003, za Liverpool F.C. nastoupil celkem ke 196 zápasům a dal 35 gólů. Pak působil v rámci Anglie ještě v Portsmouthu, Aston Ville a ve Stoke City.

V Liverpoolu F.C. se výrazně prosadili i další dva Češi. **Vladimír Šmicer** odehrál za Reds 184 zápasů a 19krát se zapsal mezi střelce. **Milan Baroš** naskočil do 108 utkání, skóroval 27krát. Vrcholem jejich účinkování na Anfieldu bylo vítězství v Lize mistrů v sezoně 2004/2005. Po tomto úspěchu v létě 2005 však oba čeští reprezentanti působiště změnili. Vladimír Šmicer odešel do francouzského Girondins Bordeaux, Milan Baroš zamířil do Aston Villy, kde se znovu potkal s Patrikem Bergerem (→ 172).

Bergerem, Šmicerem a Barošem však česká stopa v Liverpoolu nekončí. Ale ani jimi nezačala – už v roce 1995 se do Liverpoolu přesunul mladý český brankář **Aleš Chvalovský**, syn bývalého fotbalového funkcionáře Františka Chvalovského. Chvalovský v akademii LFC strávil dva roky. V roce 2009 jako 16letý zamířil z Baníku Ostrava do akademie Liverpoolu F.C. obránce **Jakub Sokolík**. Později hrál v několika anglických klubech v nižších soutěžích.

V roce 2017 zamířil na Anfield talentovaný brankář **Vítězslav Jaroš** ze Slavie (ročník narození 2001). Chytal v akademii Reds. V roce 2019 s týmem do 18 let vyhrál FA Youth Cup. V létě pak odchytal (navíc s čistým kontem) i jeden z přípravných zápasů za áčko, poté podepsal s LFC dlouholetou profesionální smlouvu a začal sbírat zkušenosti v dospělém fotbale formou hostování. (Rok 2021 strávil v prvoligovém irském klubu St Patrick's Athletic, kterému pomohl dosáhnout na 2. místo v lize a triumfovat v Irském poháru.)

V „modré části" Liverpoolu se objevil dosud jediný Čech. V roce 2014 do Evertonu ze Sparty přestoupil tehdy 18letý brankář **Jindřich Staněk**. Dnes reprezentační brankář a mistr české ligy 2021/2022 s Viktorií Plzeň chytal za juniorku Evertonu a v roce 2016 se začal objevovat i na lavičce prvního týmu v zápasech Premier League. Do hry v áčku však nikdy nezasáhl. Ještě v roce 2016 se Staněk vrátil do Česka.

S českými kumpány Šmicerem a Barošem výhru v Champions League Patrik Berger neslavil, byl ale jediným z nich, který se zapsal mezi střelce v Merseyside Derby. Evertonu dal dva góly. Na této fotografii je zachycen, jak se raduje z toho druhého, kdy na podzim roku 2000 městskému rivalovi vstřelil gól z penalty. Reds zvítězili 3:1.

Vladimír Šmicer se spoluhráčem Švýcarem Stephanem Henzochem v prosincovém derby 2002 naháněli tehdy 16letého Wayna Rooneyho v dresu Evertonu. V základní sestavě Reds tohoto derby (na rozdíl od Šmicera) figuroval Milan Baroš. Utkání skončilo bez branek.

Merseyside Derby v únoru 2010 bylo (tradičně) dost vypjaté. Už v první půli byl vyloučen liverpoolský obránce Sotiris Kyrgiakos. I v deseti mužích však Reds utkání s Blues dokázali dotáhnout do vítězného konce. V závěru utkání dostal červenou také evertonský Steven Pienaar, ale na výsledku 1:0 pro domácí LFC se už nic nezměnilo. Jediný gól zápasu dal na začátku druhého dějství Dirk Kuyt.

týmu do ligového ročníku, velmi rychle dostala na bod mrazu. Zvlášť po tom, co Everton doma prohrál derby s Reds vysoko 1:4. Navíc to byla už šestá porážka týmu v posledních sedmi zápasech. Ani poté se výsledky Evertonu nezlepšily, tým se v tabulce hluboko propadl a Benítezova etapa v Goodison Parku v lednu skončila. Tým na chvíli převzal (už podruhé) jako *caretaker* (tedy jako dočasný trenér) Duncan Ferguson. Po 14 dnech byl oznámen nový manažer. Tím se stal Frank Lampard.

Liverpool F.C. se naopak držel na dostřel od první příčky. V únoru vyhrál Ligový pohár a v květnu poté i druhou domácí pohárovou soutěž – FA Cup. V obou případech Reds porazili londýnskou Chelsea, pokaždé až na penalty. Začalo se mluvit o tom, zda se Liverpoolu povede vyhrát kromě obou domácích pohárů i Premier League (to se povedlo jen Manchesteru City v sezoně 2018/2019) a zda uspěje i v Lize mistrů (vyhrát všechny čtyři soutěže nedokázal zatím žádný tým). Pro Kloppa, ale i pro celý Liverpool, byl takzvaný quadruple obrovskou motivací. Tento sen se Reds však rozplynul. Guardiolovi Citizens je před sebe v lize nepustili a titul obhájili.

Spravit chuť si LFC chtěl v Lize mistrů. Ve finále proti němu stál Real Madrid. Liverpool chtěl dát zapomenout na zpackané finále stejných soupeřů ve stejné soutěži z doby před čtyřmi lety (souboj o titul v Lize mistrů v roce 2018 poznamenaly především dvě obrovské chyby liverpoolského brankáře Kariuse). I na straně Realu však byla velká touha titul urvat pro sebe. Zvlášť motivovaný byl především jeden muž – kouč Bílého baletu Carlo Ancelotti, který na tiskové konferenci před finálovým zápasem zdůraznil svou nedávnou štaci v Evertonu a to, že Liverpool hodlá porazit stejně jako to dokázal tehdy na Anfieldu (i když kvůli covidu před prázdnými tribunami).

Reds byli ve finále jasně lepším týmem. Poměr střel na branku byl 9:1 pro Liverpool. Na branky však zápas skončil 0:1. Real Madrid se tak radoval už ze 14. titulu v Lize mistrů (potažmo v Poháru mistrů evropských zemí) a Carlo Ancelotti slavil kromě svého již šestého triumfu v této soutěži (čtyřikrát ji vyhrál jako trenér, dvakrát jako hráč) také další skalp Liverpoolu F.C. Modrou část města tím velmi potěšil. Evertonians totiž jinak neměli moc důvodů k radosti. Až do konce sezony bojovali o záchranu. Frank Lampard nakonec cíl splnil. Everton se zachránil až neuvěřitelným obratem v předposledním zápase sezony, kdy s Crystal Palace prohrával už o dva góly, ale utkání nakonec dokázal otočit na 3:2. Everton dokončil ročník na 16. pozici, což bylo nejhorší umístění týmu v lize od sezony 2003/2004.

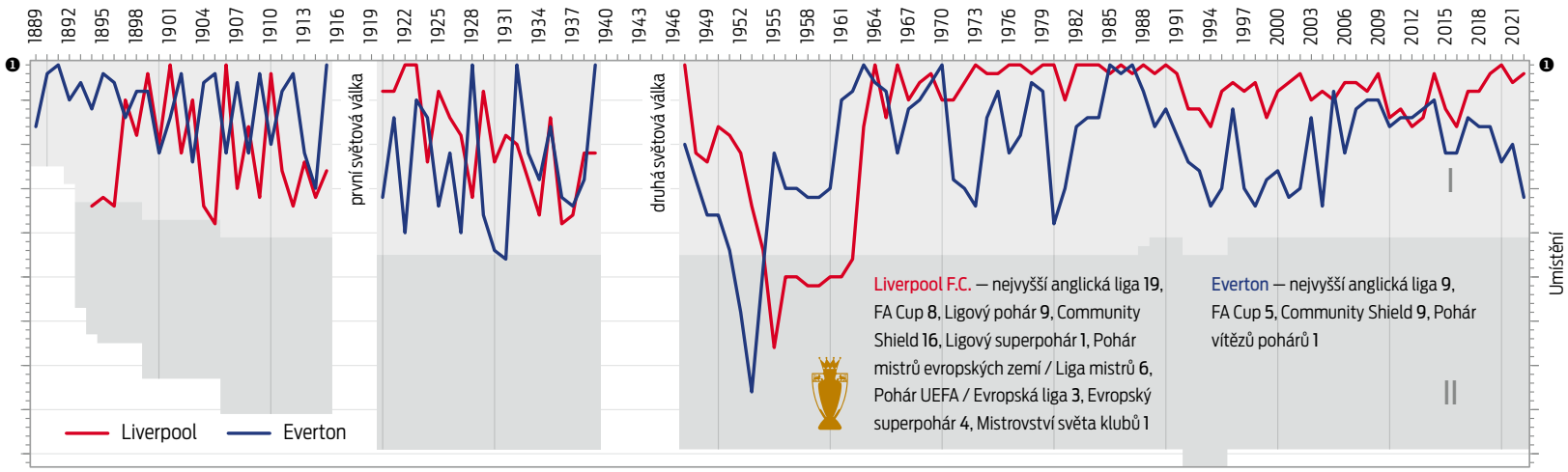

Umístění klubů v ligových soutěžích a získané trofeje

Poznámka: I – první liga, II – druhá liga. Rok v záhlaví grafu je rokem konce sezony (posledním záznamem je rok 2022, tedy sezona 2021/2022).

NEJASNÁ DĚLÍCÍ ČÁRA MEZI ČERVENOU A MODROU

V Merseyside Derby se koncentruje tradice a také spousta úspěchů anglického fotbalu. Everton je jeden z nejstarších klubů v Anglii, odehrál nejvíce sezon v nejvyšší soutěži ze všech anglických týmů. (Sezona 2022/2023 je pro Toffees už 120. prvoligovou sezonou, pouze čtyři sezony za celou svou historii strávili ve druhé lize.) Co do počtu ligových titulů je čtvrtým nejlepším klubem v Anglii, ligu vyhrál devětkrát. Městský rival Liverpool F.C. má na kontě už 19 titulů. Merseyside Derby se v nejvyšším patře anglického fotbalu hraje nepřetržitě od sezony 1962/1963.

Stejně jako je bohatá tradice a historie obou liverpoolských klubů, bohatá, respektive velmi rozsáhlá, je i jejich fanouškovská základna. Liverpool F.C. je jedním z nejvíce podporovaných klubů na světě. Klub uvádí, že jeho celosvětová fanouškovská základna zahrnuje více než 200 oficiálně uznaných fanklubů v nejméně 50 zemích. Tato podpora je patrná na letních světových turné Reds ve Spojených státech nebo třeba i v Austrálii, kdy jejich zápasy navštěvují statisíce diváků. I Everton má příznivce po celém světě. Stejně jako konkurenční LFC má své podporovatele například i v Asii. Co se týče samotné severozápadní Anglie, kde Liverpool leží, mají oba kluby své fanoušky z širokého okolí města. Na Červené a Modré se dělí většina obyvatel hrabství Merseyside, Cheshire, West Lancashire. Množství fanoušků mají oba kluby i v západní části manchesterské aglomerace, tzv. Velkého Manchesteru (Greater Manchester). Své příznivce mají Reds i Blues také v nedalekém Walesu nebo i v Irsku.

Přímo ve městě Liverpool nejsou oba tábory odděleny geograficky, společensky ani nijak jinak. Často se stává, že v jedné rodině jsou příznivci obou klubů. I proto je Merseyside Derby známé také jako „přátelské derby“ (*friendly derby*). Modří a Červení se mísí rovnoměrně jak ve městě (odhaduje se, že poměr příznivců Evertonu a fanoušků Liverpoolu F.C. je přímo